د هېندارو دره

سيد جيلاني جلان

www.samsoor.com

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

هغه چاته چې زما او زما له ساده باده هنر سره مینه لري .

په درنښت

ستاسو جلان

دویم ګام

نه پوهیږم دغه کرښې وړې کرښې چې د شعر په نوم مې کښلې دي او ستاسو درنو مخ ته یې ږدم د خپل ځان او خپلې ټولنې به مې څنګه او څومره ترجماني کړي وي؟ دا زما د ادب او په ځانګړي ډول د شعر او شاعرۍ په خوږې نړۍ کې دویم ګام دی . لومړی ګام مې دګلپانو اتڼ کتاب و او دویم ګام مې د هېندارو درې په نوم دی . ښايي زه په دې کتاب کې ډیرې نیمګړتیاوې ولرم ځکه چې انسان یم او انسان نیمګړی وي. نو که تاسو درانه ماته خپلې نیمګړتیاوې په ګوته کړئ دا به نه یوازې ستاسو له ماسره بلکې د پښتني ادب او پښتني شعر سره لویه مرسته وي. په همدې هیله ستاسو د خوږو نظرونو، فکرونو ، ذوقونو اوذهنونو په لور د هېندارو د درې دروازه پرانیزم .

په انساني مینه

ستاسو جلان

۱۵ غبرګولی ۱۳۹۰

کابل ژوندون راډیو تلویزیون

د هیندارو دره

ځانګړني

نوم : د هېندارو دره
شاعر: سیدجیلاني جلان
خپرندوی: د ځاځي بابا ادبي ټولنه
دچاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ :۱۳۹۰ لمریز- ۲۰۱۱ زیږدیز کال
اوډون : محمد نبي تدبیر
پښتی : کفایت الله جان
دشاعرد اړیکو شمیرې :۰۰۹۳۷۹۹۵۷۶۷۶۲\ ۰۰۹۳۷۷۷۵۷۶۷۶۲
بریښلیک : jillani_jallan@yahoo.com
Jallan88@hotmail.com

چاپچارې : دانش خپرندویه ټولنه پیښور
بیه: ۱۵۰/ افغانی

یار بې مینې ترخه وخت نه خوږه کاږي
زوروور دی له ډېرې اوبه کاږي

شوخ ماشوم یې د پلو زینه کې ناست دی
له پیچکو یې تاو کړي ویښته کاږي

خوله به راکړي د یاغي غرور نه لاندې
ژرنده لواړه دانه خوري خو اوړه کاږي

عجیبه د هنري تابلو کشش دی
په ولاړ نظر د ځان په لور زړه کاږي

یار چې ما بیلوي دا یې بې ننګي ده
ننوتي خلک څوک له کاله کاږي؟

ها ساده جلان دې داسې بلا وړی
چې د وینو له سره رنګ یې سکاره کاږی.

٢٧ زمری ١٣٨٢
غزنی

څرخي يې نازونه په انکار انکار خبرو کې
ته وا ګلان رېږي نري باد ته په ډبرو کې

ستا د محبت ملاتړ لرو چې ځو د اور په لار
ګوره جنګيالي هم څه نا څه ډاډه وي زغرو کې

پاخه حوصله د درد په وړاندې ځوانه مه بایله !
ژوند دی سړی لوېږي د حالاتو په ژورو کې

ښار به سندریز سړي په لاس لري منمه خو
یو نیم شرنګیدلی شاعر هم شته په ښترو کې

ناست چې د پرهر رڼا ته بیا جلان یوازې دی
تار د چا د مینې غزوي به په سندرو کې

۱۷ سلواغه ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

له ورځې تښتم چې له شوره ډکه ستا غونډې ده
شپې ته پناه وړمه شپه چوپه ده زما غونډې ده

په دغه دښته کې شايد دمينې قتل شوی
په دغه دښته کې اوس هم د زړه درزا غونډې ده

ستا د قربان قربان خبره مې اوس هم جانانه !
د زړه په لپه کې راټوله د دعا غوندې ده

ميني يې داسې کړم چې ګورم ايينه کې ځان ته
وايم چې دا څيره خو څه نا څه اشنا غوندې ده

زه په کې وينم د درد ځای ځای منظرې جلانه !
ستا شاعري ټوله د واورې د رڼا غوندې ده

۱۲ سلواغله ۱۳۸۷
کابل

نه هغه مست یم او نه د ننګ د مینارې غوندې یم
اوس د وجود په اوږو بار د جنازې غوندې یم

ای ! چې مې وژنې نو چاړې او خنجر ثله راوړې؟
زه خو په مازې باد ورکیږم د ایرې غوندې یم

رانه چاپېر دی د حالاتو د لمبو سمندر
زه يې په منځ کې د شډلې جزيرې غوندې يم

په دومره خلکو کې هيڅ زړه پورې ونه نيوم
په دومره خلکو کې زه څومره بې اسرې غوندې يم

مه مې راسپړه کنه ګرانې راته وبه ژاړې
د ستا جلان اوس د دردونو د کيسې غوندې يم

۱۱ مرغومي ۱۳۸۷
کابل نوا راډيو

زړه مې هله سند ریزه لمبه واخلي
چې یو ګل پاڅي له بل ګله خوله واخلي

د ښایست زور ته دې هغه وخت قایل شم
باد چې خوله ډ که کړي ګرد دې له پله واخلي

سره او سپين به په ژړا ورته دلۍ کړي
زمانې به ملنګانو نه وړه واخلي

شاعري مې د مور جانې مرګ خوږه کړه
ګنې څوک به د بر وخت نه خوارېه واخلي

جلان د ېر پخوا قاتل جانان وژلی
په دې بيا قتل به څه خوند له مړه واخلي

۲۲ مرغومی ۱۳۸۵
غزنی

زه د ګمان په قدم تلم په لمبو واوښتمه
بېرته چې راغلم د خپل تن په ایرو واوښتمه

دومره مې هم د یو چا تورو پښو ته مه رغړوه
همدا دې بس ده چې له کلکې پښتو واوښتمه

ستا دوې خبرې ستا پرشونډو نيغې وڅرخيدې
چې زړه ته كوز شم په دوو مړو زمانو واوښتمه

په وينو سور غشی مې وموند پکې ته ښکاريدې
ستا په انځور کې هم د مرګ په نيزو واوښتمه

ما يې د اوښکو ترشا پاڼې د مات زړه ولوستې
جلانه ! ياره په ليکلو ښيرو واوښتمه

داسې نه ده چې له مونږه خطا وار دی
دا ساده موسکا د خدای دربار ته لار دی

نڅومه د ژوندون د پاچا لوښه
پخه شپه، بله ډیوه مست مې ستار دی

ښکلا زړونو ته پیدا ده زړونه عشق ته
یو ګلاب نه مې زده کړی دا شعار دی

لږ د شرم سالو پورته کړه له مخه
د سپوږمۍ په رانه کلي کې مې کار دی

پسرلی د تورو څڼو مبارک شه
لیونو ته له ازله دار تیار دی

اوس ګنډي د وخت څیرلې ښکلا ګانې
ستا جلان د سندریزې ستنې تار دی

څو مره مغرور وم څو مره ښه خوی د ملنګ مې وکړو
زه چې د زړه له بامه ولويدمه شرنګ مې وکړو

ياد دې چې نيمه شپه کې ور د زړه راوټکاوه
ما هم خوب پرېښوده ښه وژړېدم ننګ مې وکړو

جانانه ! اوس مې له نیم ژواندې ځوانۍ لرې ګرځه
لکه د لومې تار د درد سیلۍ ته ترنګ مې وکړو

دیوې نوې ښکلا ژبه یې په ګوتو راکړه
چې د طبعیت له لونګین غره سره جنګ مې وکړو

جلانه مړ شې اخر دومره بې غوري څنګه وي
پاڼه د ګل وم داده اوسپنه شوم زنګ مې وکړو

۲۲ وري ۱۳۸۵
کابل نوې کارته

مونږ چیرې نه کړ د ژوند بل اړخ باندې سترې فکر
مونږ د ایستلې تورې لاندې مدام وړی فکر

وخت د سرو تودو حالاتو اوبه خوله کې ورکړې
خو ژوندی نه شو د پښتون د ولس مړی فکر

دا چې مونږ څو مره يو ضعيف خلک دا بيله کيسه
مګر مونږ تل بللی خپل فکر پیاوړی فکر

مونږه په هر عصر کې دا پانګه خوندي ساتلې
نه بل ته وړی نه مو بل نه دی راوړی فکر

مونږ به تر هغې يو دبل د لاس اله جلانه !
تر څو چې نکړو د علميت د کاله غړی فکر

۲۹ غبرګولی ۱۳۸۸
کابل نوا راډيو

ژوند مې ټول ورته ډالۍ دی یو سړی دی یو سړی دی
په ورغوي کې مې پټ دی شین غمی دی یو سړی دی

په زیړ سترګو رواجونو د ځوانۍ د غرور پښې ږدي
ټینګ مې ونیسي په غېږ کې لیونی دی یو سړی دی

ګلدرې پسې نسکورې د ګلابو د ګوګړو
څه جذاب حسن ترې اوري پسرلی دی یو سړی دی

هلته لرې د باغ سر کې دکوندې ونې نه لاندې
دا چې ورو ورو را روان دی دی دی یو سړی دی

دومره ګران یم پرې جلانه چې خپل ځان ګڼي جلان
خو پر ما هم دومره ګران دی چې زړګی دی یو سړی دی

۵ وري ۱۳۸۲
غزنی

په تورو څڼو رڼه سیوري له سپین شال وربږي
واه ! د طبیعت په ګلدرو باندې جمال وربږي

لکه شنه غوږګه اوړي راوړي زړونه ځان سره وړي
له ګلابي اشنا نه څه عجب کمال وریږي

چې په هنر کړمه ځان ځای دیار په مړو سترګو کې
پرما ګل زیږې منظرې هغه مهال ورېږي

پرون یې د ډېر په صمیمي انداز له خولې ووتل
ګرانه ! مخونه چې نږدې شي پرې وبال ورېږي

جلان که هر څومره د ښار د ماحول رنګ واغوندي
خو ترې شډل بډل خویونه کلیوال ورېږي

۲۲ مرغومی ۱۳۸۵
غزنی

چې مې پر څڼو پستې ګوتې له سروره وهي
ته وا په شاړو درو لاس د سپرلي حوره وهي

زړګيه ! دومره خوش باوره تکيه مه کړه پرچا
کچه تربور د پټې پوله له تربوره وهي

د تیږو منځ کې د وریته غمي له نقلې قوله
ورځ هم قاتله ده چې شپه د لمره په توره وهي

دا چې مې مینه پر کچه مزي تړي ګرم نه دی
هندوې ناوې پر تندي خال له سندوره وهي

د جلان هغه د نګه پېغله اندیوا له ده چې
پاس پر تټر باندې هینداره له غروره وهي

۲۹ مرغومی ۱۳۸۵
غزنی

د کلابونو پر رومال يې راته سر وتاړه
خدايه ! دا چا مې ژوند د مينې په هنر وتاړه؟

اوس پسې ګرځم په خوږو خوږو پيمخو شيبو
جانان د خپلې ښکلا شا ته د زړه ور وتاړه

نازيې د سترګو غنم رنګ سیوري ته ساه ورکړله
نن باراني وریځې په زور د اوړي لمر وتاړه

یو سور غمی دوه شنه بنګړي یې کړل چینې ته ګذار
لیونۍ بیا څه فال په تک زیړ مازدیګر وتاړه؟

جلان خو دومره ضیعف نه دی در قربان جانانه !
پر بخملین نازک بدن باندې دې غر وتاړه

۲۲ مرغومی ۱۳۸۵
غزنی

زه هم مرګونی ژوند کومه د اورونو تر منځ
هغه هم ناسته د څلورو دیوالونو تر منځ

هغوی به څه له رواجونو بغاوت وکوي؟
څوک چې اوسیږي یو محل کې د تربرونو تر منځ

هلته مو ډيرې خاطرې کړې له ډبرو لاندې
هاغه شنه ونه وينې ؟ پورې ددوو غرونو ترمنځ

د ماشومانو په سپيڅلې دعا هم ونه شوه
لرو بې حده فاصله د نصيبونو ترمنځ

جلان جانان سره لري د مينې دغسې راز
لکه اړيکه د ښکلا د ګلابونو ترمنځ

څه فکر کوې چې د ا به چا پسې را وتی وي؟
بو یه دا ساده سړی په تا پسې راوتی وي

زه چې ستا لیدو ته راځم دادې روا حق ګڼم
ګل چرته پښې کړي چې بورا پسې راوتی وي؟

کانې یې د غره له پښو ووزي خو ښکارېږي نه
ښایي چې یو څوک د اور رڼا پسې راوتی وي

تا چې پرونی ماښام دربل کړو په معما کې نو
نن به یې ضرور څوک په مانا پسې راوتی وي

دغه ځواني مرګ جلا ن د کاڼو نبض تل نیسي
خدایزده دا به څه ډول ښکلا پسې راوتی وي؟

۲۵ لیندۍ ۱۳۸۵
شمشاد تلویزیون کابل

ژوند چې د حیا له پولې واوړي ډک له کرکې شي
سپین مرغه چې تور سکاره خوري توري یې بڼکې شي

ستا د بدلون غږ چې مې د زړه په غوږ کې کړنګ وهي
ماتې مې د خیال له ماشومانو نه نانځکې شي

ډېر د ويار غمي به زمونږ مټو باندې وناڅي
ګرانه قافلې که مو د زده کړو راچابکې شي

ستا د اننګو پيڅې چې شرم کې لار ورکه کړي
پيغلې زمانې ته وا د زيړو ګلو ځمکې شي

ځار دې شم زلميه ! ګلابي پښتو را وسپړه
ژبې چې د ليک له لړۍ ولوېږي نو ورکې شي

څنګه جلا ن نه کړي سلامي په دوه لاسي ورته؟
دې سترګو ته شنې ډبرې هم تر ګل نازکې شي

۲۲ کب ۱۳۸۵
غزنی

برند بانه یې د پیچکو ناز ته ناځي
نن یې زړه کوم ګلورین اغاز ته ناځي؟

ستا له رویه به حقیقت لري په پام کې
چې مین دې په څرخو مجاز ته ناځي

سپین کالیٔ نجلیٔ راګوري خدای دې خیر کړي
د سخي صاحب کوتره باز ته ناځي

زه چې ښکته شم د شپې اخري پوړ ته
د ژوند ډمه مې د فکر ساز ته ناځي

د ننګ جلان په خپل شډل بډل خوی پرېږدئ
لیونی د خپلې خولې اواز ته ناځي

۲ غویي ۱۳۸۲
غزنی

ځوان نظر يې پر بارخو د مرګ انځور دی
طلايي غشی د ګل په لينده سپور دی

نامحسوس غوندې مې بل دی په اروا کې
يار د ګلو له اوبو راوتی اور دی

چې تنها کې پښې د مالګو په غرو ګرځم
زور دی زور دی د قاتلې مينې زور دی

هی د شپې په شان ته ړنګې بنګې پيغلې
دنګ شاعر درپسې پړمخې نسکور دی

نه ! جلانه تر ټټر يې لاس اوږد نکړې
سپينو تيږو کې اوده لمر ته منګور دی

٢٨ غويي ١٣٨٢
غزني

راشي خو له شرمه ترې خوړه پوښتنه ورکه شي
ته وا په غبار کې د غره شنه لمنه ورکه شي

یارچې دجمال او د جلال په رنګ کې رنګ کړي ځان
مانه دخپل ټپ د روغیدو غوښتنه ورکه شي

داسې مایوسۍ د ژوند په پاڼو کې بې نومه کړم
لکه توره شپه کې چې بې تاره ستنه ورکه شي

ځوانه شاعري مې پر ملاماته شي بې خونده شم
مانه چې هر وخت د یار د مخ کتنه ورکه شي

خوی د شوخۍ پرې نږدې جلانه تاواني به شي
مینه هله سر خوري چې د ګل ویشتنه ورکه شي

۲ زمري ۱۳۸۲
اریوب ځاځي خیرمېنه

د پشکال په څپر ګرمي لري باران هم لري
قربان له داسې يار غضب لري قربان هم لري

که د کافرې ښکلا لاندې لور د مرګ ګرځوي
خيردی يو نيم عيب خو سپيڅلی مسلمان هم لري

منم ساده دي دا د غرو شډل بډل وګړي
مګر په پاکو پاکو زړونو کې ګذران هم لري

وژنه يې مه ځوانه ! اخر د انسانيت په خاطر
چې خدای پيدا کړی دی دا به يو ارمان هم لري

ګرانه ! د فکر په ښکاري باندې دې ډير پام کوه
دا سيمې شنې هوسۍ لري ګوره پړانګان هم لري

يو ناڅاپي د ميني زور کې راکړه ورکړه د زړو
جلانه ! دا کار ګټور دی خو تاوان هم لري

۷ زمري ۱۳۸۲
غزنی

ما چې غزلیزو انځورونو کې راونیوې
وخت په لوړو لوړو ارزښتونو کې راونیوې

ځنو دې له نازه لو پټه له مخه پورته کړه
باد ځکه په زیړو رخسارونو کې راونیوې

لار ته د راڼه سهار وتل څه اسان کار نه و
ډيرې تورې شپې مو ګريوانونو کې راونيوې

سوال د بڼ ګلونو خدای ته ستا د تم کيدو وکړ
ونو چې د پاڼو په لاسونو کې راونيوې

فال مو وجلانه ! د زيارت مينجاور وکاته
شپې مو د باران اوبه جامونو کې راونيوې

۱۲ زمري ۱۳۸۲
غزنی

لکه ته يو خوږ ارمان رانه چاپېر دی
د زړګي کور مې د شاتو اورکې ګېر دی

يار له خپل ښايسته څو چنده لوړ ګرځي
زورور سيند دی د غرو په سرو تېر دی

د بارخو جام یې عجب خانه خراب کړم
تصور د ازاد ژوند راځنې هېر دی

دا چې ښکلي یې نه خوري ګناه یې خپله
زما زړه خو د اومو شیدو پنېر دی

پر شډل جلان د ښار ښکلا مینه
له نښتره سره زیړ ګلاب کوشېر دی

۱۲ زمري ۱۳۸۲
غزنی

نن یې بیا د انکار غږ ځرخي په خوله کې
څه کچه بلا ولاړه د ګل وره کې

چې مو سترګې شوې خوږې پر تا نو خیر دی
د سجدې ځای ته کاته کیږي لمانځه کې

د راتلو لار کې چې کرښې درته کاږو
مانا دا نظر کوه چم او کاله کې

چې د ستا د هوس خام وره پرې پاخه شي
دومره اور لرم د زړه په تناره کې

مرور جلانه !زر ورغاړې نه وزې
څه خودي خو باید وي په پښتانه کې

۲۲ زمري ۱۳۸۲
غزنی

پخه شپه ده خواږه خوب ته شرنګ یم شوریم
د یو ښکلي درد په پانه پانه خوریم

یاره ! دا خو ستا د مینې برکت دی
زمانې ته چې په سلو عیبو توریم

چې راګوري د ليد تار د ومره تيره کا
ته وا لرې چرته جګو غرو کې کور يم

نځوم چې په ژرخو د چوپتيا پېغله
د خپل فکر په اوبو ژرنده د اور يم

د نظر زلزلو وخوړم جلانه !
لکه وروست ديوال په مازي زور نسکور يم

۲۰ وږی ۱۳۸۲
غزنی

د مخ ځمکه یې نظر پسې اوړي
سره کفري نړۍ په شر پسې اوړي

ددوو سترګو خوږه لار په تا مینه
ځکه ستا د کاله ور پسې اوړي

چې مې عشق کړل جنون ، عقل سکه ورورنه
په اتڼ کې لړ په بر پسې اوړي

د جنګ اور د یوې پیغلې په لاس مړ شو
د تورزن غړ به څه نر پسې اوړي ؟

جلان ستا د مخ پیتاو ته ناستی غواړي
دلمرګل ګله ! په لمر پسې اوړي

٥ غویی ١٣٨٦
کابل رشاد ادبی کره کتنه

چې مو سترګې لکه *غلوزې ورپسې دي
اننګي يې د ګبين خوږې چينې دي

بند ورغوی مې د شال لاندې پرانيزه
پکې پټې د غميو زمانې دي

* "غلوزې": د شاتو مچۍ

د غضب د ګذارونو پیاله دا شوه
چې ټوټې ټوټې د زړونو دروازې دي

مخ وروا ړوه چې ګل تصویر دې واخلي
اینې له ډیرې تندې درکېږې دي

اوس نو ګرانه ده چې لاس درځخه واخلم
ستا د چم خاورې زما په وینو سرې دي

هله زر د مینې ګرمې اوبه ورکړه
د جلان د احساس شونډې مرې سرې دي

۱۲ غویي ۱۳۸۲
کابل

ته وا ګلاب د چينې لاره کې خبرې کوي
هغه چې ځان سره هينداره کې خبرې کوي

د تږي تخم غوندې څوک باران باران يادوي؟
زما د ذهن په شودياره کې خبرې کوي

دا پښتني ساده باده ښايست يې څومره خوند کا
په خوږ انداز کليمه داره کې خبرې کوي

ملاله ژبه د نظر په اننګو ګرځوي
سره پرښته د ستورو باره کې خبرې کوي

نن دې ګل خوله ورکړه سبا سبا سبا ته پرېږده
جلان عادت دی په تياره کې خبرې کوي.

۲۷ کب ۱۳۸۲
اريوب ځائي خيرمېنه

د زړه کب رانه وړي لکه سپين باز راځي يو څوک
د ورکو ګمانونو په انداز راځي يو څوک

د تږو زړونو ځمکې پسې ښکته پورته کيږي
د رپندو بڼو په عجب ناز راځي يو څوک

د شپې له خاموشۍ د ګل باران غوندې را اوري
د ذهن په کوڅو کې لکه ساز راځي یو څوک

مخ اړوم را اړوم نه ښکاري خو ډېر خوږ
په مړه قدم د زړونو په اواز راځي یو څوک

د شنه ښایست د پاڼو پاڼو اوښکو په موسکا کې
جلان غواړي د ګل په جینماز راځي یو څوک

۷ سلواغه ۱۳۸۲
کابل د نوا راډیو

څه مې پوښتې ګرانې ! پرېږده پرېږده څه مانا څښې ؟
شپې مې له ورغوو نه ښويږي لکه ستا څښې

ګرمې نه دي سترګې دې چې زما سترګو ته نه ګورې
پېغلې د پاخه عمر خو اړوې تر شا څښې

ځار دې شم د مخ رنه *چرګۍ دې شال کې پټه کړه
ډکې دي له خاورو له ګردونو نه زما څنې

څه به ټکوم سر د پیمخو بې لوظۍ ځنې
اوري د ډول غږ ته په اتڼ کې هرې خوا څنې

څه مانا جلانه د غزل مقطع کې دا تصویر؟
توره شپه لمدې په اوږو خلاصې د لیلا څنې

۱۰ کب ۱۳۸۲
کابل نوا راډیو

*چرګۍ: د ناستې د کوټې بره خوا

راګوري، نه راځي پخپل کړي سوګند ولاړ دی
لکه ګلاب د خپل وجود کړۍ کې بند ولاړ دی

له جنتي ګلبڼ راوتې ننداره ده دغه؟
که يې پر مخ باندې له شرمه سپين مړوند ولاړ دی

هغه ماښام هغه باران هغه ننښتې شونډې
هاغه تصویر مې اوس هم ذهن کې ځرګند ولاړ دی

د خپل کرم د ساړه سیوري لاس راوغزوه
د یو ارمان غرمه غرمه لمر ته مې ژوند ولاړ دی

لکه غاټول په یوه پښه په پخه شپه کې جلان
سوال او زاری کا ، خدای ته خاص ستا په اړوند ولاړ دی

۲۸ غبرګولی ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

زه او یار چې یو وجود شو د عشق تل شو
د کیف اور شو د ځوانۍ دیوه کې بل شو

چې سرونه د یو بل پر اوږو کېږدو
ته وا لمر او غر تکیه په یو او بل شو

طبیعت پر مونږ عجبې کانې کاندي
کله غشي کله دوې پاڼې د ګل شو

چې له ټول بدن نه سترګو ته راټول شو
دا وخت دوه شهکار بیتونه د غزل شو

خدای دې داسې شیبې راولي جلانه !
چې د نوک اوری په شانې سره خپل شو

۱۹وري ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

اوس مې لاس څه د هغې په اوږو اوړي؟
اوس يې ځنې دې اوږدې په اوږو اوړي

د عشق زور دې ژبه تیره کړي په شونډو
سره غرمه د سرې غرمې په اوږو اوړي

په ژوند څه باور دی راشه ګورې نه چې
ورځې شپې د زمانې په اوربو اوړي

سور سالو یې په ځوانۍ سیلۍ ته رپي
سرې لمبې د شنې درې په اوربو اوړي

د ښکلا په زور دې څه په جلان وکړل ؟
میکدې ته د سجدې په اوربو اوړي

بس دی فکرونه د شډل بډل اوربل نه کوم
د خپل غزل د شالید لارو کې مزل نه کوم

ما که څوک غواړي په کوم ګوټ کې به یوازې ناست وم
زه د ډیوې غوندې رڼا په کوم محفل نه کوم

زه څه خبر وم؟ چې مزاج پرې د جانان خوږېږي
ما دې داخل وبښي بیا په ګل ویشتل نه کوم

لکه ابشار د شور په ګام ځمه له یاره سره
لکه د څاه او به ژوند نور د څاه په تل نه کوم

جلانه ! اوس د ژوند سږو تودو بلا وښیار کړم
اور ته کتل کوم خو اور ته اوښتل نه کوم

۶ وږي ۱۳۸۷
کابل د نوا راډیو

څه عجيبه ده څومره زر د سړي زړه پرې کوي
دغه ساده ساده نظر د سړي زړه پرې کوي

ناز د موسکا د ګل په لاس کې ګرځوي زړه پسې
پیمخي دا سې په هنر د سړي زړه پرې کوي

دا تورې څڼې او دا ځوانه کلیواله ښکلا
هر ماز دیګر هر ماز دیګر د سړي زړه پرې کوي

اوس مې هوس هم د باور په قدم نه ورولي
ځکه باور هم ناخبر د سړي زړه پرې کوي

جلانه ! ته خو دا اوږدو ښو خبرې کوې
دغه چړې دغه خنجر د سړي زړه پرې کوي

۱۹ لړم ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

نظر مې نه پريوزي د خپل منزل هينداره باندې
څه نا اميده يم روان د ژوند په لاره باندې

بده يې مه ګڼه ښکلا ته که دراوړي سترګې
د غرو وګړي لګوي ډډې په باره باندې

اوس يې د نجونو په اتڼ کې د غږ شرنګ نه وځي
خدايزده څه چل شوی مېينه سندرماره باندې؟

پرېږده چې زړونو د جذبو لاندې ټوټې ټوټې کړو
پرېږده چې ځوان هوس ښه موړ کړو په مرداره باندې

دغه غرمه دغه سوړ سيوري دا مکاره نجلۍ
جلانه ! واړولې خدای ښه په تياره باندې

۲۱ لړم ۱۳۸۷
کابل نوا راډيو

پوښتنه مې مه چې څنګه تېتې سترګې شلم ولاړ یم
د خپل وجدان په محکمه کې درته ګرم ولاړ یم

د لمرین مخ شغلې راواړوه ژوندون مې واخله
په زیړه پاڼه د خپل تن لکه شبنم ولاړ یم

پام د سپیڅلي احساس لاس دې پرما وا نچوې
ضعیف انسان یم د هوس په جهنم ولاړ یم

په ښاري ژوند کې مې د غرونو سړی ونه ګڼې
اوس نه په لوظ نه په وعده نه په قسم ولاړیم

جلان د ستا د هیلو ستا د ارمانونو قاتل
مدام د ستا د خوښۍ مخ ته لکه غم ولاړیم

۱۲ مرغومي ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

خلک بر لاړ شي سفر ووهي دمه يې وشي
پښتون چې يو بل نه سر ووهي دمه يې وشي

دوی د ګل سيوريو کې د مينې ژوند ته زړه تنګيږي
دوی چې خپل ځان په خنجر ووهي دمه يې وشي

زما ګلاب ګلاب جانان لري هم ښکلی عادت
چې مالګین لاس په پرهر ووهې دمه یې وشي

اوس ددې چم وګړي ټول لکه بانه د اشنا
کله چې شر ته نظر ووهي دمه یې وشي

ای ګل وجود ساقي ! په دوو غوړپونو نه مړېږي
جلان چې ښه ډک ساغر ووهي دمه یې وشي

۳ کب ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

څه پیکه ژوند دی له پیکه ژونده وزګارنه شومه
لکه بې مخه تیږه هیڅ د چا په کار نه شومه

زه چې هر ګام ږدم نو سکروټې راخوټیږي مخ ته
زه چیرې سم د ګلابونو په دیار نه شومه

لکه غبار یې تل ترشا روان په پل پسې یم
لکه هینداره مخامخ مخ ته د یار نه شومه

په دې خفه یم چې مې څوک په اوږو وړي نه دي
خو په دې خوښ یم چې د چا په اوږو بار نه شومه

له دې نه ستره بې ننګي جلا نه بله څه وي؟
هغه له ما نه ځار شوه زه له هغې ځار نه شومه

۲۵ غویي ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

څم چې جوړه یې کړم بیا د زړه هینداره
رانه ماته د یو چا د زړه هینداره

کوم تصویر پکې د یار تبې اخیستې؟
نن مې بیا ده په درزا د زړه هینداره

که دې شپې رڼا کوې راسره مل شه
اوس مې ښه کاندې رڼا د زړه هینداره

دا سړی منم ډیر ښکلی له څیرې نه
خو یې ډکه له ریا د زړه هینداره

د لفظونو پس منظرمې لوند په اوښکو
ما مینځلې په ژړا د زړه هینداره

د کینې غبار الوتی دی جلانه !
ترینه وساته صفا د زړه هینداره

۱ چنګاښ ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

هله مرمه زړه مې چوي ګرانې راشه
بيا دردونه شول رانوي ګرانې راشه

ورېږي ژبې د حالاتو رانه تاو دي
خوشالي مې له ژوند روي ګرانې راشه

په پلو کې د اور مخو ارمانو مې
زلمکي احساسات سوي ګرانې راشه

دومره څوک نشته چې سترګې يې راواوړي
دلته ټول دي ځان پلوي ګرانې راشه

ستا د عشق ډبرين کار کې د جلان شول
په تنهاکو سپين ورغوي ګرانې راشه

۱۰ زمري ۱۳۸۸
کابل نوا راډيو

زه چې په شعر کې د خواږه اشنا له خولې غږېږم
ته وا وږمه یم د ګلاب له دریڅې غږېږم

هغې راوکتل او بیرته یې مخ واړولو
یو څو شیبې په دې اوښتې زمانې غږېږم

دوی به هم سوی وي زما غوندې په عشق کې د چا
له تورو کاڼو سره ډېر ګرانې په دې غږېږم

په ژوند کې ډېرې خوا وې شته چې هنري شي مګر
زما خوښېږي د طبیعت په منظرې غږېږم

په کومه ورځ چې جلان مخ د جانان ونه وینم
باور کوې په هغه شپه خوب کې د شپې غږېږم

۵ زمری ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

صبر کوم خو نه صبریږي وایه څنګه وکړم؟
زړه مې په تا پسې خوږیږي وایه څنګه وکړم؟

مجبوري بده ده خو بیا د محبت مجبوري
په خدای که هیڅ څه چاره کیږي وایه څنګه وکړم؟

ترپخو شپو د درد ډيوې په اوښکو بلې ساتم
لو غړن ژوند دی بس تيريږي وا يه څنګه وکړم؟

ستا مينه نا که خندا ستا خوږې خوږې خبرې
په زړه مې ډيرې را وريږي وا يه څنګه وکړم؟

ما خو په زور په تا زړه نه بيلو و جلا نه ګله !
مينه ده خپله پيدا کيږي وا يه څنګه وکړم؟

شپه ده پخه په سپیڅلتوب خبرې ډیرې کوو
نه په خوب نه ، په مینتوب خبرې ډیرې کوو

د زلمیتوب او پیغلتوب جګړه خوږه جګړه ده
په زلمیتوب په پیغلتوب خبرې ډیرې کوو

پرېږده چې نن او به او به کړو جل وهلې جذبې
سړيتوب وژنو ليونتوب خبرې ډېرې کوو

اوس چې خبره د ښکلا شوله جلانه ياره !
نو راته غوږ شه په آريوب خبرې ډېرې کوو

اريوب ځائې خيرمېنه

باد دې په څنو کې څو سپين ويښتان راوبريښول
ما اوريدلي وو د کال په پای کې شپه زړيږي

ستا د موسکا په جادوګرو تصويرو پسې مې
وريښمينه ياره ! د زړه ځوانه ايينه زړيږي

اوس چې مې مینې ته درانه نه ګورې ګرم هم نه یې
دا زه منم له تن نه لوېږي چې جامه زړېږي

ددې پیکه پیکه غبار غبار شیبو په سبب
خدایه ! له زاڼو هم د واورو ترانه زړېږي

په تخیل یې د نوښت زرینې څړیکې کره
ستا له جلان نه د سندرو زمانه زړېږي

۱۳۸۴
لوګر سنځل ګل مشاعره

چې غصه شي عجبه شي دا سې سره شي
ته وا مالګه په تت اور باندې پخه شي

ستا د نوم د پاکو تورو بلا واخلم
چې پر شونډو مې موسکي شي زمزمه شي

د فطرت لښتي يې ډک شي له خماره
د نظر چينه چې سره شي ميکده شي

انتقام به د خپل مات زړه ترې نه وا خلم
که راګيره مې په غېږ کې زمانه شي

په او بو دې د خپل خوی دی لمبولی
ستا تصوير هم کله اور کله نغمه شي

تخيل مې خوله کړي ډکه له سندرو
چې ورمې د ګل ښايست ته نذرانه شي

چې تصویر دې د خوبونو راپیدا کړم
د سپرلیو ایینې به راپخلا کړم

هله زر شه غنم رنګه موسکا وکړه
چې د ګوړو په اوبو کې دې رڼا کړم

د یاغي سرور له پښو به غېږه تاو کړې
چې د زړه کوخې دې واړه په درزا کړم

خاموشي به ورته شنه شي له خندا نه
زمانې چې په نڅا کې په خندا کړم

د سکروټو جام به جوړ کړم له جلانه نه
که نازونه جګ برجونه د ښکلا کړم

مه مې وره د غشو په سلیو کې
ساه یم د ژوند بلو ډیوګیو کې

ته د انقلاب له دستور څه خبر؟
زور دی په وړو وړو خولګیو کې

ځار د غرو د نجونو له یاغي رواج
پېغله لمبوي په پنځلسیو کې

ګرم نه یم که مرګ د اننګو دې شوم
مست وي سیلابونه په جړیو کې

لاس به د جلان تر ستورو ورسي
پورته شو د مینې په پوړیو کې

ژوند ژوند اننګو نه يې اوربښت د ګلابونو دی
دا د ښکلا ذات کې لوی نوبښت د ګلابونو دی

دا دنیا پنه زمونږ د عشق د ګل زرینې پښې
زه د وړانګو غر جانان مې دښت د ګلابونو دی

کېنه چې سکوت د تیارو مات کړو په درزا د زړو
شپه به په دې پوی کړو چې جوړښت د ګلابونو دی

تتې مو خبرې شوې لیمو کې د جذبو دراز
خدایه ! په دې ځوان وخت کې زړښت د ګلابونو دی

ستا د نوم له تورو یې ډیوې د غزل جوړې کړې
ستا شاعر جلان پوی په ارزښت د ګلابونو دی

حالات به خپل کړم په هنر هنر به غر مات کړم
تور کاڼي لولم چې غرور دې د نظر مات کړم

تا که خبرو کې اوبه د ګوړو ګډې نکړې
زه به پخپلو پرهارونو کې خنجر مات کړم

اوس خو ماشوم یم ته دعا کوه که وخت مې یارشو
په دې چاچیو به د لوړو زورور مات کړم

بیا به ځوانۍ ته لمبه ورکړم د نکریزو بوی کې
چې روژه دار نیت د لونګو په اختر مات کړم

دغه جلان دې اوس په دې خبرو کلک ولاړ چې
یا به جانان د مټ ځونډۍ کړم یا به سر مات کړم.

۲۵ وري ۱۳۸۵
کابل نوې کارته

په قدم قدم روان يمه درګورم
ستا د سترګي وخت جانان يمه درګورم

په ليموکې دې ښايست د يو چا لولم
يو سپيڅلى مسلمان يمه درګورم

د نظر لمبې دې مړې مه شه جانانه !
توره شپه ده بیابان یمه درګورم

د فطرت د چینې غاړې ته دې ناست یم
یوه تانده یو ارمان یمه درګورم

که انکار دې د انګار د مانۍ برج شي
ستا جلان یم ستا جلان یمه درګورم

۳۰ غبرګولی ۱۳۸۵
کابل شمشاد تلویزیون

له ارمانونو ډک زړه بیرته درنه تلو کې وړمه
لکه زخمي ورور مې په شا په جګو غرو کې وړمه

ته چې زما په لیدو اور اور د غضب شوې ګرانې
همدا تصویر درنه اوبو اوبو لیمو کې وړمه

زه یو مین یم یو ساده مین د خاورو نقشه
زه خو جانان نه یم چې زړونه په ښو کې وړمه

د ښار جانان دی خدا یزده وبه یې مني او کنه؟
د غرو میوې ورته په شنو سرو د سمالو کې وړمه

جلانه ! مخ دځمکې تکه سره تبې شو راته
تناکې پښې د سرو دردونو په پڼو کې وړمه

۱۲ غبرګولی ۱۳۸۳
کابل کلاچه

صبر کوه صبر کوه لیونۍ وس نلرم
پیل په روپۍ دی خو دا زه د روپۍ وس نلرم

تا څنګه ولمانځم ؟ حالاتو په اورزیږي رسۍ
کلک یم ترلی د خوږې ازادۍ وس نلرم

هغه غر ګورم چې پنا يې ترې تا نشم ليدا ی
بام ته ختی شم خو د سپينې سپوږمۍ وس نلرم

هيله ده اوس به مې شاعر زړه په ډير څۀ ومنې
اوس زه له دې پرته د بلې ډالۍ وس نلرم

د مرګ برجونو ته پنا وړمه جلانه ياره !
نور د خړلي درد د سرې زندګۍ وس نلرم

۵ مرغومی ۱۳۸۳
کابل افغان ادبي بهير

نور به په زړه غر اړوم غر دې په زړه واړوه
بس بیوسي ده اشنا مینه دې له غره واړوه

سختې سیلۍ کې او په شړک باران کې بله ډیوه
جانانه نشې وړی خپل ژوند ته دې مخ ښه واړوه

په بخملينه خوله زما نوم ته ځای مه ورکوه
دا طلايي چينه د سره اور له کاله وا ړوه

د سترګو راز د چا سرې موسکا کې ونه تړې
د ميني جنګ نه دې خوارۀ بانه وا ړوه

د سره شکست له ويرې اوس هم خوب کې وبګنيږي
څه مړې ايرې دې د جلان په ګريوانه وا ړوه

۱۲ تله ۱۳۸۳
کابل

لمر چې مازدیګر کې ګلدرې په ښکلا ومینځي
داسې به یو څوک مونږ هم د خولې په ښکلا ومینځي

مسکه شي په شونډو کې بیا خپلې کیسې وژویې
ته وا څوک راتلونکې زمانې په ښکلا ومینځي

نه غواړم زړګیه د ګلونو دنیا نه غواړم
پربږده چې جانان مې د لمبې په ښکلا ومینځي

غواړو ددې ښار خاوند نه تور زړونه دې سپین کاندي
نه شته ضرورت چې اینې په ښکلا ومینځي

واه واه په ګلدارې شړۍ پټ شهل جلان راغی
اوس به اتڼیزې تماشې په ښکلا ومینځي

۱ غبرګولی ۱۳۸۴
اریوب ځائي خیر مېنه

تکه سپينه خوله چې په اور مخې غصې غټه شي
لکه ايينه چې په سرو شنو مريو پټه شي

تاو مې کړه له غاړې غبرګ لاسونه ځوانې مرګه شې
پريږده چې ژوند اور وا خلي شيبه شيبه سکروټه شي

بويه رسيدلی د بريا تر لوړې څوکې وي
چا ته چې ګلاب ګلاب د يار د کوڅې خته شي

غر د شنو سندرو شي شاعر چې بې جانانه شي
لويه بايه وکړي خو په بايه کې يې ګته شي

هغه وخت سپينچکه ! ستا جلان تا پسې ډېر ژاړي
ډکه چې پوره د خاموشۍ نه د شپې څته شي

۱۳ غبرګولی ۱۳۸۴
له پښتونخوا کوهاټ کمکول شريف دوهم کيمپ

مینه مې توده چینه په شونډو د سلګیو شي
تا پسې مرم لمر چې ویش د ورځې په کړیو شي

یاد دې راته راوړي د ماضي خوږې شیبې
شور چې په شنو ونو کې د سرو شنو مرغکیو شي

ناز چې له ښو لاندې شي ناز چې لمبې واغوندې
دې وخت کې ښایست ته زمانه هم په زاریو شي

خدای نه دې جانانه ! په خدای داسې وخت کې غواړم چې
غوړې اتڼیزې څڼې ول ول په شړیو شي

بیا به ترې جلانه ښه څولۍ ډکه له مینې کړې
زړونه چې لمبې شي وخت چې د خولګیو شي

۱۵ وري ۱۳۸۴
اریوب ځائي خیرمېنه

خدایزده چې یارمې تندی خنګه داسې تور نیولی ؟
نن ګل لمن کې عجیبه شین بخن اور نیولی

د زنګولي قدم غږ دې بختور شه نجلې !
ما په لاسو کې ورته ډک د میوې شکور نیولی

مونږه د مینې ، انسانیت له مخې څه نه وایو
ګڼې جوس له پښتنو نه چا په زور نیولی؟

که مې اوازوي له ژړا سره ملګری څه باک؟
خپل ماشوم ورور یې دی له لاسه خپلې خور نیولی

د زمانو د رواجونو موردې بوره کړې
جلانه ! تا چې د جانان کلي کې کور نیولی

۱۸ تله ۱۳۸۵
کابل شاه شهید

لکه خپل نوم لویدلی ستا د خولې له بامه یمه
ځکه ناهیلی د ژوندون له هره ګامه یمه

وشوې مودې د خپل زړګي د محبت جومات کې
د درد لمانځه کې بې جانانه بې امامه یمه

ژوند لکه شين فصل ريبي خو ماتې نه قبلوي
پام کوه دنګه ! زه يو څوک له هغه قامه يمه

څه مې پوښتې ګرانې ! چې شعر څه وي شاعر څنګه شوې؟
ډېر متاثر د تورو څڅو له مابنامه يمه

جلانه اوس مې د لاس سور د سمال ښکاره ګرځوه
اوس په همزولو کې دا ستا په نوم بدنامه يمه

۲۳ تله ۱۳۸۵
اريوب ځائي خير مېنه

ګرانې ! پر نازک مخ لړ د مینې زرورک ساته
دا طلا یي جام په ګلاب رنګو اوبو ډک ساته

خوله چې د زړه مینځې پر باور ډېره تکیه مه کړه
دلته خو په یخو اوبو هم د انګار شک ساته

ته چې وې نو سترګې مو لمنې د خوښیو وي
دا کوڅې ابادې د لمدو څڼو پر شړک ساته

دا ګونګ دیوالونه هم ژباړي راز زمانو لره
دلته چې راځې غوږونه څک ځان دې چټک ساته

هاغو غرونو منځ کې یو چا ویل جلان ته وو ایه
وه ظالمه ! زړه کې د زړې مینې هم څرک ساته

۳۰ لړم ۱۳۸۵
د شمشاد تیلویزیون کابل

له وږیو سترګو نه څه وېره ښه ده
سره لوپټه د رنه چاپېره ښه ده

ځولۍ ځولۍ مې شه لمن ته تویه
نوره د شرم کیسه هېره ښه ده

چې په خندا شي لا په زړه پورې شي
دا نړیوالې ژبه دې بېره ښه ده

چې په رګ رګ کې مې ښایست پلې شي
د زړګي تل تل ته را تېره ښه ده

جلانه خامه خوله ده ویې نازوه
له سرې پخې ماڼۍ شنه بېره ښه ده

۱۲الیندۍ ۱۳۸۵
د شمشاد تیلویزیون کابل

چې قدمونه دې شول ښکلي قاتلان دزړونو
ضمير مې ولړزيده اند مې تبه واخيستله

ګراني چې شونډې دې د ميني په لفظ ونښتې
ددې ګلابو له پيوند مې تبه واخيستله

ښکلیه ! څه رحم په کافر زړه کې لرې او کنه؟
غیږ کې مې نیسه په خدای ژوند مې تبه واخیستله

چې له احساسه مې شو لاندې ستا ګل ځانګی نظر
له دې بالښت له دې مړوند مې تبه واخیستله

خدایزده چې بیا د کومې ماتې سیوری وشو پرما ؟
جلانه ګله ! بند په بند مې تبه واخیستله

١٥ تله ١٣٨٣
کابل شمشاد تلویزیون

څه په زړه پورې خوږې لارې لارې
ګلونو وکړې پر هینداري لارې

مینې ترې ژوبل کړو نازک پېغلتوب
سترګو یې خوښې کړې خمارې لارې

خدایه ! طبیب پرې د باران راوله
پسې د ګلو شوې بیمارې لارې

د سره غرور لاندې مو وژنه جانه !
وي په شودیارو کې هوارې لارې

د جلان زړه ته نیغ په نیغه لاړې
ستا د ټټر کلیمدارې لارې

۲۸ مرغومی ۱۳۸۵
غزنی

د هیواد پیاوړي او نازک خیال شاعر پیرمحمد کاروان ته !

په دښته د هیندارو شوه خپه د ګل غزلو
د وخت په مخ لمنه شوه را شنه د ګل غزلو

د روح له اننګو نه د جلوو په پستو شونډو
مچکې اخلي اوس بله ډیوه د ګل غزلو

موږ زړونه در ته ایښي د لیمو پر پستو پیڅو
ته کېږده پرې جانانه پسته پښه د ګل غزلو

امیل چې شي زمونږه د مین احساس د غاړې
نن راوړه ګلابي ساقي پیاله د ګل غزلو

جلانه ! د خوارږه او نازک خیال کاروان په غیږ کې
یو تود غوندې اتڼ وي هره شپه د ګل غزلو

۱۷ لیندی ۱۳۸۰
آریوب ځاځي

دروغ ده تمه د درنښت چې له کومه سپکه کيږي
د ګلو فصل چيرې هم د اور په ځمکه کيږي؟

چې انسانيت کوم له چا سره همه مې وژني
له انسانيت نه مې په دغه وجه کرکه کيږي

چې غل مالک شي او کور به شي په مثال د ړانده
نو طبعي ده چې له دغه کور به ورکه کیږي

چې دړې وړې کاندي زړونه باورونه سره
مینه کې بې له شکه دغه کار له شکه کیږی

ترینه چاپیرې دي چلبازې زمانې ولاړې
پر جلان ځکه اوس کانې لکه نانځکه کیږي

۱۷ تله ۱۳۸۹
کابل نوا راډیو

انګار غروم خو پوی نشمه په څه شم؟
چې په څنګو یې لاس تیر کړمه اوبه شم

زما او ستا ترمنځ څه ګرانه پخلاینه؟
لږه ته رانښه شه لږ به زه درنښه شم

په هینداره د خندا چې یې ځان وکسم
سپین ګلاب راشین په غاړه د ویاله شم

خلک اور نه امان غواړي خو زه غواړم
چې برغولی ستاد کور د تناره شم

کاش له یو او بل کړو لار د وتو ورکه
کاش جلانه ! چې ته زه شې او زه ته شم

۹ لیندۍ ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

نن چې ښکلی ګنهګار شم رانږدې شه
مخ راوړندې کړه در ځار شم رانږدې شه

دا چې ته د خپل کرم په قدم راغلې
زه به پښو کې درته لار شم رانږدې شه

ای راځه لکه همزولي ګلابونه
ته پرما زه په تا بارشم رانږدې شه

د فطرت دی دا خواهش چې ته باران شې
او زه تږی لاله زار شم رانږدې شه

ټوله ستا یم دومره صبر شه جلانه !
چې خمار کې انتظار شم رانږدې شه

۲۹ تله ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

شاعري، څومره خوږه يې تا په څومره خلکو ګران کړم
تا په زړونو کې ميشته کړم تا په زړونو کې ودان کړم

څوک په ما پسې ژړيږي او په چا پسې زه ژاړم
څوک دې ما پسې باران کړل چا پسې دې زه باران کړم

تا په ځان باندې مین کړم تا انسان باندې مین کړم
تا انسان را ته روښان کړو تا انسان ته ور روښان کړم

تا په ډېرو ژبو پوی کړم د رنګینو کایناتو
تا د راز او ناز رڼا کړم تا نګین د سلیمان کړم

در قربان شم درنه ځار شم څه عجب ژوند ته دې یوړم
که د ډیرو دې دښمن کړم خو د ډیرو دې جانان کړم

یوه ساده باده جلان وم یو نوم ورکی شان انسان وم
تا سندره تا هنر کړم مشهور دې په جهان کړم

۲۶ چنګاښ ۱۳۸۹
کابل نوا راډیو

منم چې ژوند به وي خو ژوند چې محبت نلري
لکه کوم کور چې ديوالونه لري چت نلري

بويه هغه د ګډوډۍ په ګردابونو کې ډوب
څوک چې په خپل ځان د خپل فکر امامت نلري

نور چې له هر پلوه وینې ایینه ده جانان
بدرنګ یې مه کړې یو وعده کې دیانت نلري

ښوونځي سوزي انسان وژني مګر دا وکړي
اوس هم په دې اند دي چې ګواکې جهالت نلري

شکر جلانه چې په ډله کې د هغو نه یم
چې خرواړونه زر لري مګر عزت نلري

۱۳ تله ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

لکه باران مې په زړه خوږ خوږ اورېدلې راغلې
عمر دې ډېر دی همدا اوس مې یادولې راغلې

په هر قدم په هرې خوا کې ته وې ته وې ته وې
نن مې کړې ورځ سترګو سترګو ته کېدلې راغلې

زه، خفګان، اوښکې، شوګیر ټول به شوو راټول په شپه کې
تر روڼ سهاره به مو شمعې بلولې راغلې

قدم دې ونیسه چې دود کړم ګلابونه درته
ګرانه په ژوند کې مې همدغه شیبې ښکلې راغلې

جلانه ! تا خو د انکار بندونه ډیر وتړل
څنګه ده ؟ خدای چې مې په ګوتو راکولې راغلې

۲ وری ۱۳۸۵
آریوب ځائي خیرمېنه

دا چې د زړونو خوږو لارو کې مو شک ولاړ دی
زما او ستا تر منځ یو څوک لکه اټک ولاړ دی

خدایه ! پرده مې د جانان د تورو څڼو وکړه
د ټيکري شاته يې د مرګ غوندې ټوپک ولاړ دی

سیمه مو لړزنده په وینو د وګړو څکه
د قوم پر سر مو د لیوه غوندې ملک ولاړ دی

دادې واکمن دی په ښکلا د خودبینۍ جمهوریت؟
که د شلیدلي پاڼ په سر ماشوم هلک ولاړ دی؟

جلانه ! څه چې د قاتل رواج ادې بوره کړو
ښه توره شپه ده د کور شاته اس چابک ولاړ دی

۱۲ سلواغه ۱۳۸۵
اریوب ځاځي خیرمېنه

ستا جلان چې څومره مست دی څومره لوړ دی
دومره تا پسې نسکور تا پسې مړ دی

ته چې نه وې زما طبیعت هم داسې بویه
لکه نن دې چې پیغلوکې ! اوربل جړ دی

څه دي ښنلي پرې دکوډو په کاسو کې ؟
دا سرې په هر چا بر یو تاته پړ دی

په خوارږه باران یې مینځه لو یه خدایه !
هر یو ګل په زهرجن لوګی ککړ دی.

د ښکلا په شرنګ یې مخ په بره خوا کړه
د جلان د شعر نیلی روان په ځوړ دی

۲۷ چنګاښ ۱۳۸۸
نوا راډیو کابل

لکه زه او لکه ته دي دا وګړي
مه يې وژنه پښتانه دي دا وګړي

ستا د غم ستا د خوښۍ پرده پرې کيږي
ستا د چم ستا د کاله دي دا وګړي

منم سپک او ورک د وخت او بخت سیلۍ کړل
خو له اصله ډېر درانه دي دا وګړي

یو یشتمې پېړۍ هم را بیدار نکړل
څه د پیل غوږ کې اوده دي دا وګړي

خړ څادر نیغه شمله د دوی سمبول دی
ډیر ساده دي خو ډېر ښه دي دا وګړي

په خوږو ترخو حالاتو کې جلانه !
هم اومه دي هم پاخه دي دا وګړي

۱۴ سلواغه ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

ستا چې د کړو بڼو قوت له منځه لاړلو
واه د دیکتاتور پاچا دولت له منځه لاړلو

نن چې مې څادرپسې د ګل په ځای ازغي ننبلي
بویه چې سپیڅلی محبت له منځه لاړلو

خوله کې یې د نرمو اننګیو پیښې راکړلې
ځکه مې غزل کې بغاوت له منځه لاړلو

تا چې د سکروټو د سیلۍ پلو راواړاوه
ګرانې زما د هیلو د کور چت له منځه لاړلو

سره شوه له غصې خو ناڅاپي غیرت ته راولویده
جوړ شو قیامت خو قیامت له منځه لاړلو

۱۰ وري ۱۳۸۲
غزنی

پرېږده تر روڼ سهاره واورم جاننه خبرې
زه به دې سر په ځنګون کېږدم ته کوه خبرې

پوهېږې ګرانې ! بې له تا یوازیتوب داسې و
ما به له ځان سره کولې کړې، شپه خبرې

د څنو لاندې د بنګړيو غلې غلې شرنګا
څه اهنګينه صحنه څو مره عجبه خبرې

زه يې په تولهٔ مينه کښمه انځورونه ګلې !
ته د ګلونو له رنګونو جوړوه خبرې

که خدای ژوند راکړ نو جلانه د پښتو لپاره
پوره لرم يوه سندريزه زمانه خبرې

۲۲تله ۱۳۸۹
کابل نوا راډيو

د رڼا لاس کې خوړلي د شپو زنګ یو
زه، ماښام د یو او بل په رنګ کې رنګ یو

د تیتر په ګل ځوندیو کې مو پېښیه
په نکریزو کې پراته لانده لونګ یو

خوراو لور مکتب ته نه پرېږدو چې عیب دی
پښتانه یو کلک ولاړ په داسې ننګ یو

خیر که زه او نظر تم دې پر جبین شو
بویه ترې لاروي په چینه رنګ یو

د جلان د غزلیز فکر ډیوې یو
چې سرلاري د ګلاب ګلاب غورځنګ یو

اوبه اوبه ښايست چې مات مات کاندي خپل وجود کې
نو طبيعي ده چې تاثير پيدا کړي بل وجود کې

ستا د ښکلا د يوې زرې حصې ته نه رسيږي
ما که هر څومره مطالعه وکړه د ګل وجود کې

ته چې له شرمه شوې خوله خوله په هغه مهال
میږې میږې مې له پښو سر ته را ختل وجود کې

زه د جانان د خوبه وړو نازو څه ووایم ؟
بس خو ځونډې دي دلونګو د بخمل وجود کې

تاد جلان دا نوې نوې شاعري لوستې ده؟
کښلي يې ستا انځور د هر يوه غزل وجود کې

۲۲ کب ۱۳۸۷
کابل نوا راډيو

نن ښه په ښکاره د ښکلا ښکار کوم تا غواړمه
تا سره د مینې یو بنډار کوم تا غواړمه

زه د خپل زړګي د شنه پټي په برید ولاړ یمه
څار کوم ستا ګل زړګي ته لار کوم تا غواړم

لکه د باران اوبه له بامه په راځوړند تار
ژوند داسې د اوښکو په سینګار کوم تا غواړمه

ستا په خاطر تیرېږي ماتوم د غره تمامه ورځ
تا ته چې لونګ راوړمه کار کوم تا غواړمه

نن مې د جلان د شنه غزل شرنګا اغوستې ده
نن په تا یو خوږ هنري وار کوم تا غواړمه

۲ سلواغه ۱۳۸۲
کابل نوا راډیو

زما او ستا منځ کې مدام داسې وبال ولاړ وي
لکه د شنو ونو په منځ کې چې دیوال ولاړ وي

له دې نه ستره خوندوره ننداره به څه وي؟
زما چې سر درته نسکور وي ستا جمال ولاړ وي

د تصور په اینو کله څه داسې وینم
د اوړي شپه، ډنډ ډنډ خولې وي او شمال ولاړ وي

ډېرې معصومې او ساده خبرې مه کاروه
زمونږ په سترګو کې مدام یو پشکال ولاړ وي

د کور دیوال ته یې خاموش داسې ولاړ یمه زه
لکه تصویر حیران په پای کې د سریال ولاړ وي

مینې دې داسې خوږې چارې پر جلان وکړې چې
ستا د یاد اور ته یې مدام غزلیز خیال ولاړ وي

۹ لیندۍ ۱۳۸۵
شمشاد تیلویزیون کابل

سترګي راواړوي له سترګو مې ستونه غواړي
ته وا د غره پیغلې له ښاره کتابونه غواړي

شاعر زړګی مې د یو روڼ نوښت په تمه ناست دی
نن په هیندارو د ګلونو قدمونه غواړي

خیر که پیمخي یادوو د ځوانۍ دور مو دی
خلک د اوړي په ګرمۍ کې بارانونه غواړي

ملګرو پاځئ دغو سیمو ته رڼا نه پرېږدي
دغه تیارې د لمر د غشو ګذارونه غواړي

لکه ماشوم دغه جلان چې *اوتري پوتري کېږي
دلوپټې لاندې خندا غواړي نازونه غواړي

۳۰ لړم ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

*دماشوم د زاریو حالت

شپه بې له یاره ده په خوب نه، په بیداره ښه ده
د درد ډیوه بله د زړه د رنځ د پاره ښه ده

داسې هم مه کوه چې هیڅ د نظر ست نه کوې
ګرانې ! د ګڼو ګلو منځ کې هم څه لاره ښه ده

سپی زمانه د ښکلا تاندې غوښې خوري محبوبې !
ستا د ټټر پر دروازه کلیمداره ښه ده

جانانه ! نن مې د زړګي *بهیر کې لږ خو کېنه
دغه جونګړه د شاهانو له درباره ښه ده

جلانه ! څه ګناه ګناه وایې په لاس درغله
د ماهي غوښه ده حلاله نه ، مرداره ښه ده

۱۰ وري ۱۳۸۲
غزنی

*افغان ادبي بهیر

ژوند لکه یاغي سمندر ناځي د عشق وار راځي
رنګ رنګ لکه شنه زرغونه یار په دغه لار راځي

پل کې یې دښې پښې څه رڼه چینه راووته
دا ځلې که خیر وي شین دلدل په ګلو بار راځي

یار چې د ځوانۍ په شرنګ کې هڅه د راتلو وکړي
ته وا د ګرمۍ په مهال شنه فصل کې مار راځي

څنګه مو پیریان د مینې دي حالت ته نه نیسي ؟
داسې تماشو کې په بوډا سړي خمار راځي

وتراشه جلانه ! له ځوانۍ نه يې پیمخی رنګ
غوړ لرګی داور په بلولو کې پکار راځي.

۱۲ زمري ۱۳۸۲
غزنی

ګرم نه دی جانان چې وعده نه ساتي
ګوره او به بله ډیوه نه ساتي

څه یې ساتې وسپړه د زړه غوټه
ګل هم په وجود کې وږمه نه ساتي

دومره ډیر خالونه دې په مخ باندې
خلک خو په ښار کې رمه نه ساتي

راکړه کنه یاره دا اومه خولګۍ
اورې کې ځوک نرمه میوه نه ساتي

ښه شو چې ساده جلان دې وواژه
پوی سړی نا چله سیکه نه ساتي

۴ تله ۱۳۸۷
کابل نوا راډیو

چې د ګلپاڼو اییني مو په نظر واوښتې
ښې شوې چې مور ته د سندرو په هنر واوښتې

چې د یوې مسکا پر سر باندې عمرونه بایلي
دا ځلې دا سې د الفت په جوار ګر واوښتې

رنګ يې تک سپين دی او تنه يې تکه شنه لوړه ده
ساده زړګيه ! څه د وړانګو په نښتر واوښتې

قربان د سترې ژوند جانانه هاغه پورې غره نه
سحر کې راغلې خو ماښام کې لکه لمر واوښتې

مينه ناک چم ته د ښکلا د اور له لوړ ديواله
جلانه ياره دا ته څنګه داسې زر واوښتې؟

۸ کب ۱۳۸۲
کابل تايمني رشاد ادبي کره کتنه

ته وا سره ګلونه پلوري را ته ګوري
نن یو څوک ډير په زړه پورې را ته ګوري

اننګي يې د پيچکو لاس کې ايښي
د سپرلي جامو کې ستوري را ته ګوري

چې طبیعت یې سترګې پیغلې کړي نو ته وا
زمانې له ښایست ښوري راته ګوري

کوم جنت یې د غوښتنو زړه کې شین شو ؟
دا چې مړه مړه راته ګوري راته ګوري

عشق ترې مات کړ د حیا د دستور اصل
د جذبو لمبې ترې اوري راته ګوري

د سالو لاندې مې پټ کېنه جلانه !
د چم خلک له هرلوري راته ګوري

۲۲ وږي ۱۳۸۳
اریوب ځائي خیرمېنه

یوازې زه نه یم چې زړه مې ډېر یا کم خوږېږي
دستا په تلو منې چې کور، کلی او چم خوږېږي

تاندە ځوانۍ باندې د درد پېټي وړي خود به ژاړي
په ګل اوربه چې تیرېږي بار کاندي د غم خوږېږي

د عاطفې هغه خواږه پړاو ته ورسیدو
چې زه خوږېږم هغه هم په هغه دم خوږېږي

د وریښمني جانان یوه ننبه دروښیمه
دومره نازک دی چې خبرې کوي هم خوږېږي

جلان په تور ټوپک سوری سوری شي نه خوږېږي
چې ګلالۍ سترګې دې ډکې شي له نم خوږېږي

۲ مرغومي ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

په خپل مغرور فطرت کې ناستې له خپل زړه غربیږې
لکه سکروټه همیشه د اور په خوله غربیږې

ته د زړه غوځو پرهارو له حاله څه خبره؟
ته خو دغشو په زور تل لکه لینده غربیږې

د خپل ښایست په دنګ دیوال سپرې راکوزه نشې
ستا څه حاجت دی چې په درد د کوم سپیره غرېږي

ته د ګل رنګو تصویرو مور د هیندارو دره
ته خو اوس ګرانې د ارزښت له روڼ کاله غرېږې

جلان دې څومره یادوي څومره پرې ګرانه یې ته
خدای دې ړنده کړه چې بیا هم ورسره نه غرېږې

۸ وري۱۳۸۹
کابل نوا راډیو

لولم دې مدام ځکه د عشق په کتابونو کې
ته لکه ښکلا د غزل پټه يې لفظونو کې

زور د محبت که د شوخۍ تر پولې يوړو خير
مرګ او ژوبله خامخا پيښيږي په جنګونو کې

ستر ګو يې د تاند پيغلتوب د اسې ننبانې رواړې
ته وا مرغاوۍ ناستې د جګو غرو ډنډونو کې

څه خو به ضرور د دې راتلو ترشا لرو ګرانې !
خلک د ثواب په خاطر لمونځ کا جوماتونو کې

څرخې يې جلانه مړې خولې د اننګو په سر
ته وا ډيوې بلې دي د ګلو په کورونو کې

۱۳ زمری ۱۳۸۲
غزنی

درد

قربان قربان ګلاب ګلاب محبوبې !
ځواني دې ګل باندې زهیره مه شه
ستا د خوا ږه وجود نازکه سیمه
د اور په لومو کې راګیره مه شه

له ژړا ډک لیک دې راور سیدو
ګیلې دې ډېرې له جانان کړیدي
ستا د هغو اوښکو بلا واخلمه
د لیک لفظونه چې یې وران کړیدي.

زه یې څواب کې درته څه ولیکم؟
زه خپل ضمیر ته ملامت یم ګرانې !
باید حلال شم ستا دلاس په توره
زه یو قاتل د محبت یم ګرانې !

ماستا د څوانو هیلو لو کړی دی
ستا ارمانونو ته مې سپک کتلي
چې زه اوته وو خدای مو یاد کړو سره
هغو قولونو ته مې سپک کتلي

تا په کره احساس د زړه له تله
زما د ژوند سترګو ته نور ورکړو
زما د پاڼې په شان ورک وجود ته
تا ګرانې زور ورکړو سرور ورکړو

تا د رواج په تندي پښې کېښودې
ځان دې ژوندی حساب په مړيني کړلو
دځوانۍ مست ياغي باغي غرور دې
لوګی لوګی له پاکې ميني کړلو

دا بې له قيده بې له شرطه منم
چې ستا پر زړه د غم غوبل تېرېږي
ژوند دې د سره انتظار خوله کې ولاړ
پر تا شيبه شيبه اجل تېرېږي

ځومره ظالم ځومره بې وسه يمه
ټکور مې ستا د رنځ تنهاکې نکړې
مادې د سترګو مبارکې اوښکې
چيرې په خپله لمن پاکې نکړې

ګرانې !له تايې را په مخه کړمه
حال به د بدې غريبۍ ووايم
اوس مې چاړه چاړه دردونه خوراک
څه به د تورې زندګۍ ووايم؟

چې خدای مو هم سوالونه نه قبلوي
اخر د چا درکې ګريوان څيرې کړو؟
دې پښتانه محيط ظالم محيط کې
ووايه بل څيرې که ځان څيرې کړو؟

ګراني !د خدای ومنه زما ومنه
نوره زما په مینه اور پورې کړه
مخ دې خپل ګل ګل ژوند ته وګرځوه
د زړګي ور رانه په زور پورې کړه.

۲۳ زمري ۱۳۸۲ - غزني

وچه منه

بیا هغه شپه ده بیا د شپې پاو باندې یوه بجه ده
بیا مې په زړه لکه باران د ګلو اووریدې
بیا مې په رګ رګ کې د وینې غوندې وخوزیدې
بیا د ماضي په جزیره کې ګډ له تا سره شوم

ستا د خبرو ننداره کې ګډه له تا سره شوم
بیامې دا خپل لرګین صندوق خلاص کړی
بیا مې په سره دسمال کې ستا راکړې وچه مڼه
نیولې سترګو ته ده
هیره مې نه یې
خدای دې ما مړ کړي چې هیره دې کړم
دادی دستا راکړې وچې مڼې
دولسم کال لمانځم په اوښکو باندې

۲۵ مرغومي ١٣٨٨
کابل کلاچه

ورين تندي

مونږ رالوی شوي د الهام په ګلدرو کې يو چې
مازي کيسو نه د سندرو زمانې جوړو
پرې تاوه وو مدام د ذهن هنريزه مچن
تورو ډبرو نه ګل رنګې اينې جوړه و

په خام نظر پوره تکیه مه کړه لالیه د رڅار
دا خو معمول دی چې لعلونه له ایرو راوزي
وخت به وي داسې چې پر مټو مو سپرلي راشنه وي
د ښایست غر به له وړو وړو لاسو راوزي

دا چې په ورین تندي مدام وړو لیوني نازونه
د ښکلا شا ته غنم رنګ ماښام په پام کې لرو
سپینه سپوږمۍ بویه د مینځي غوندې لاس کې لرو
د مړه نظر پر پول د ستورو بام په پام کې لرو

د انسانیت خواږه ورغوي کې د مینې ځاځکی
د کایناتو د بډای حسن پاچا نوموو
د ژوندون واړه فلسفې یې شاګردۍ ته ناستې
ها پښتني ځانګه چې مونږه یې حیا نوموو

چې سرې غونډۍ د اننګیو راکړې کړو پر ځان
ته وا جامونه د اومو شیدو په سر واړوو
بیا نو طبعیت هم تماشې زمونږ د مینو کوي
شوخي د شونډو د مستۍ په سمندر واړوو

ګرانه منې چې بغاوت د ژوند له پولي وکړو
اورورین وخت د یاغیتوب له شرنګه غیږ کې نیسو
ورځ هم د سپینې اینې په ښه وخندوو
شپه لکه پیغله نجلۍ رڼګه بنګه غیږ کې نیسو

۴ کب ۱۳۸۵
ننښتر دودیزه مشاعره
پکتیا - ګردیز ښار

ګلابي خنجر

بیا راته ژوند
د یوې نوې ګلدرې دروازه پرانیستله
بیا مې د هیلو زوریدلې پیغلې
مړژواندي تن کې د هوس غوښتنې وغزیدې

بیا مې په درد کې تیږه شوی زړګی
په ګلاب رنګه خنجرو لګیده
ته وا چې توی شي په اوده ماشوم
ښې یخې اوبه
وبګنیده
بیا مې فطرت کې یوه زرینه نړۍ وغزیده
بیا مې نظر نظر کې
د مستانه سرورو یالې بهیږي
بیا وخت حسینه لورینه وکړه
بیا د یو چا معصوم نازک وجود کې
ما د کالونو ورکه وموندله

۶ سلواغه ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو

رومال

په سرو تارو جوړه رو ماله ! ژړوې مې ولې ؟
ته د ماضي دا بې تشبې منظرې ولې راوړې؟
ته ښه پوهيږې چې د زغم لمن مې دوه پړکه ده
د ځوانې مرګې مينې سرې خاطرې ولې راوړې؟

د زړه د پاسه د کمیس جیب کې دې نه ګرځوم
اوس له هغې اوس له ما لرې جدايي تیره وه
ځکه چې اوس د چا له مخه خولې نه پاکوې
اوس د زاړه صندوق په کونج کې زندګي تیره وه

اوس ته پوهیږې ؟ زمانې جامې په څټ اغوستي
اوس هم ژوند شته خو ژوند پیکه دی ژوند مزه نلري
اوس هم سپرلي ځي او راځي خو د ښايست پلو يې
د بې مودې ماشوم په څیر رنګ کې سیکه نلري

اوس به يې څه په جاننه نومونو ونوموم؟
زیړ مازدیګر چپنه لري سره لوپټه نلري
چې يې د میني کیسې وړې په غزولي پړک کې
ها مین زړونه د رمز هغه ایینه نلري

کلی یې شته کوڅه یې شته او کور یې هم هاغسې
خو د حجرې کړکۍ د سره لاس اشاره نلري
چې پخو شپو کې به له مړه قدمه هم ښوریده
هغه دوه چتی کور هغه اوږده زینه نلري

اوده احساس به مې د مړې مړې هیلې څه راویښ کړي؟
د زړه نغری مې له ایرو ډک دی لمبه نلري
اوس هغه دنګ مین په ځان کې مات دی ځان ته ژاړي
اوس هیڅ تکیه اوس هیڅ باور په ژوندانه نلري

۲۵ لیندۍ ۱۳۸۵
کابل شمشاد تلویزیون

نجلۍ

تورمابنام دی د یو تت څراغ نه لاندې
د ښار واټ کې یوه پیغله ده ولاړه
تور وړوکی شال یې پروت په تورو څڼو
خو له تور کمیس یې سپینې متې وتې

ته وا وړانګې د سپوږمۍ وي راپرېوتي
د شنو څانګو له مابین د ونې لاندې
دا نجلۍ ګومان کومه مکتبۍ ده
په ښي لاس کې یې نیولي دوه کتابه
سپینچک مخ ته یې د زړو ژبې تو سیږي
پرې باران د ښکلا شوی بې حسابه
یوې بلې خوا ته مخ اړوي دا سې
ته وا غره کې چې هوسۍ د ښکاري غږ وي
اوریدلی ترهیدلي ګورې هر خوا
له خوځښت یې راته دا سې معلومیږي
چې وعده یې کړې ګل نازک بدن یې
د اور مخي انتظار تبې نیولی
مینتوب یې پیغلتوب ته په ځولۍ کې
د کوم چا د میني درد دې اچولی
دا حساس په سردرو کې یې څوک ګرځي
چې د زړه کعبه یې ټوله پرې بایللې.
ګوره ګوره یو زلمی یې خوا ته راغی

ورنږدې شو ورنږدې شو ورنږدې شو
پرې ور رنګ شو وا دا څومره شوخ زلمی دی
ترې چاپېر يې کړل له غاړې نه لاسونه
ته وا باد کې د ببرې ونې څانګې
ور خورې شي د څنګ بلې ونې باندې
ای لاسونه يې د يو بل لاس کې ورکړل
په خندا خندا جوړه د تيارو خوا ته
ور روان دي او ورو ورو په کې ورکېږي
ته وا غبرګ ګلان له يوې څانګې راتوی شي
د ويالې اوبه يې وا خلي وړي يې وړي يې
تر هغې چې اخر سترګو نه پنا شي

۸ مرغومي ۱۳۸۷
نوا راډيو کابل

جادو

په زیارتونو مې بلا بلا د یوې بلې کړې
د جمعې شپه به مې تر سپین سحره تېره کړله
ما به خالق ته د دعا لپو کې ته کړلې
ما به دنیا شاته ګوزار کړه ما به هېره کړله

په جوماتو کې مې دعا له ملايانو غوښته
او ملنګان مې له لمنو نه هم ډېر ونيول
ستا پر کافر زړه خدايزده څه ويښتان د ظلم شنه دی؟
د ستا کرم خولې ته زما زهرګنډ ېر ونيول

خو اوس دې پا يلې ته صنمه ! رسيدلی يم چې
نور مو په منځ کې څه د مينې په نوم پاتې نه دي
ما هم د مينې له روا لارې بې لارې ګڼه
لا خو ژوندی يمه د فکر پښې مې ماتې نه دي

په تا مې زړه د دردو نه کېږي خوځه و کړمه
هم تا مجبور کړم چې له بلې لارې کار وا خلمه
هغه متل دی ناروا شي ضرورت کې روا
لويه ګناه کوم په لاس کې به انکار وا خلمه

پرون دې ښار ته و راغلی بنګالی جادوګر
په لوړ قیمت مې د جادو طریقه زده کړه ترینه
په هریو لفظ کې یې لمبې وې د قاتل جهالت
خو ځان مې ټینګ کړ او په شنه زور مې پخه کړه ترېنه

ګرانې !خبره اوسه و ګرانې خبره اوسه
بیا دې ګیله ،هیله ،زارۍ ،سوال او ژړا نه اورم
بیا که د سیورې غوندې ګام په ګام راځې راپسې
بیا دې په خوله کې قسمونه د وفا نه اورم

بیګاه ته ځم د هغې جګې هدیرې په لورې
په یو لویدلې زاړه قبر کې به شپه تېروم
نوم دې تړمه د جادو په سرچپه ټکو کې
د نوم پر تورو دې د تور جادو نیزه تېروم

که دې قاتل اقدام کې یو ځلې کامیاب شو مه زه
ستا د خوبو پسته مسته نړۍ به ولړزوم
بیا به له خپله سره کلوښتې کلوښتې څښې شلوې
په خدای ظالمې ! پخپل ځان پسې دې وژړوم

زه به د مینې تار د بل چا سره نه غزوم
خو تا به هم چېرې د مینې په نوم یاده نکړم
د درد پر ګڼو جزیرو به دې ورګډه کړمه
د ژوند زرینو ګلدرو کې به دې ښاده نکړم

بیا چې د کلي د ګودر پر لاره ځمه کله
په جادویي زور به مې ټولې جینکۍ یادوي
زه به د شنه څادرنه لاندې غلی غلی خاندم
څوک به ځواني یادوي څوک به مې شړۍ یادوي

بیابه د کلي د ودونو شرنګ او شرونګ کې ګلې !
مستو چمبو سره وریتې وریتې ټپې ووایې
بیا به دې خولې نه زما نوم بې واره وغزېږي
د جنکیو په ټولي کې به نارې ووایې

۱۳لیندۍ ۱۳۸۵
شمشاد تیلویزیون کابل

بس ده

بس ده د زړه په دروازې پسې مې
نوره د کرکې زنګ وهلې تاله اچومه
بس ده د ستا له اینو سترګو دنیا نه وینم
بس ده د زړه چوکټ کې

ستا ګلابي تصوير ته
نور لکه ناوې په سرو سلګيو نه ژاړمه
بس ده په خپلې عاطفې باندې مې اور لګوم
بس ده پښتو له مينې نه ځاروم
خپل احساسات مې په ځنځير کې د غرور تړمه
په اخري ځل دا وعده کومه
نوره دې نه يادوم
له دې نه وروسته دې پخه هيروم

۳۰ سلواغه ۱۳۸۸
کابل نوا راډيو

لکه ماته ایینه پیغله

پلار مې خان د کلي دی بیخي لويه حجره لري
سره شړۍ په ولو لري ښه جګه شمله لره
ښه زين کړی اس لري او ښه توره تيره لره
ټول کلی يې حکم مني څومره دبدبه لري

پلار مې د غرور په نیلي سپور و ځان یې نه لیدو
دنګ و په خپل ځان کې مقابل انسان یې نه لیدو
نیغ به یې اسمان ته کتل ټیټ جهان یې نه لیدو
ځان باندې غره و خو دلوی خدای شان یې نه لیدو

پاڅیدو په نه خبره خرپ سړی یې وواژه
دومره بې پروا ته وا هوسۍ بچی یې وواژه
خدایزده چې د چا د قسمت شین بنګړی یې وواژه
قتل سره جوخت د یوه ژوند سپرلی یې وواژه

تیرې اوه ورځې نه وې لربر خانان جمع شول
ښې سترې حجرې ته بډاګان او ځوانان جمع شول
هر خوا سپین پټکي وو طالبان ملایان جمع شول
غبرګ غویان حلال شول ولسي ملکان جمع شول

جوړې ننواتې شوې جرګې چې تړون وغوښتو
قتل او په بدو یې د ښو پیوستون وغوښتو

زه یې په ژړا ورکړم له ما یې سکون وغوښتو
زما د روح په مرګ یې زما پلار ته ژوندون وغوښتو

زما انساني حق زما د پلار د غوکړو وړو یوړو
خوږ نعمت ارام د ژوند ، لمبو یوړو لمبو یوړو
شرنګ مې د ځوانۍ د غم خنجر د غم چاړو یوړو
ها ګلابي رنګ مې زیږ په رنځ شو اندېښنو یوړو

زه د ژوند په پښو کې لکه ماته ایینه پیغله
زه د زمانو د درد په ختهو کې پرته پیغله
زه له خندا لرې په ژړا ویر کې راشنه پیغله
زه د بد رواج غشو خوړلې پښتنه پیغله

۱۴ لیندۍ ۱۳۸۵
کابل شمشاد تلویزیون

ښځه

مونږ همیشه ښځې ته
د خپل شهوت له دروازې کتلي
مونږ همیشه ښځه
د نارینه د څو شیبو د خوشالۍ لپاره
یوه اله ګڼلې
مونږ همیشه ښځه
په مقابل کې د ځان
د بې ارزښته مات خاورین لوښې نه ټیټه ګڼو
او داسې نور دروا خله

خو مونږ هیڅکله
د انسانیت د دغې نیمې نړۍ
معنوي اړخ ته قایل شوي نه یو
مونږ ښځه تل
د مور خور لور او د میرمنې په نوم یاده کړې
بس له ادمه تر دې دمه پورې
ددې شعار سیوري ته ژوند تیره وه
هغه رښتونی حق چې ښځې ته اسلام او انسانیت ورکړې
مونږ د غرور ګونډې وهلې پرې
او پټ یې ساتو
ځکه که دا حق ورکړو
نو بیا خو دې نړۍ کې
مونږ بې غیرته او کچه خلک یو

١١ کب ١٣٨٨
کابل نوا راډیو

ازادي

ازادي د ژوند د پیغلې ګاڼه بويه
ازادي د سل رنګه ښايست چينه ده
ازادي د وړانګو د نګه مينار ه ده
ورنسکوره هره ګل ګل زمانه ده

چې پراته يې منځ کې واړه کاينات دي
ازادي د قدرت هغه دايره ده
انسانيت چې يې د ذوق پر شونډو لولي
د فطرت په لاسو کښلې ترانه ده
ازادي د کيف لبريزه پيمانه ده
لکه مور لکه جانان ،جانان خوږه ده
ازادي د باد ورغوي کې ډيوه ده
نو اسان يې بلول نه دي جانانه
ازادي تازه په يو سمندر وينو
تش په خوله يې لوړ ساتل نه دي جانانه
ازادي راوړل د قاف غره ماتول دي
د پاخه فصل ريبل نه دي جانانه
ازادي د لمر د بام پر سر قدم دی
دخپل کور بام ته ختل نه دي جانانه
ازادي ده د جاهل دور وژنه

ازادي د ورور وژل نه دي جانانه
له ادمه تر دې دمه پرې ژوندی یم
ازادي زما سمبول زما نښان دی
رانه ستوري لکه اوښکې پرې راوري
دا زما د ازادۍ د عشق ګريوان دی
د نړۍ د ازادۍ د تاريخ يون کې
طلايي تاريخ زما په کې روان دی
زما وجود د ازادۍ له خټو جوړ دی
ازادي زما مذهب زما ايمان دی
چې پر سر مې د وياړونو توغ رپيږي
نوم مې ګران افغانستان افغانستان دی

۲۸ زمري ۱۳۸۷
کابل – انټر کانټينټل هوټل. دا زادۍ مشاعره

فلسفه

په دې کيسه کې لرم
يوه ځانګړې فلسفه د مينې
جانان ته وګورم
په ځان مين شم

مور

د مور ورځ ده په ګلونو لمانځل کیږي
په ډالیو په رنګونو لمانځل کیږي
په خوږو خوږو غږونو لمانځل کیږي
په شاندارو محفلونو لمانځل کیږي

زه څه وکړمه چې نه لرم مورجانه
زه يې ياد لمانځم په سپينو سپينو اوښکو
زما وجود نن د دردونو سمندر دی
لوند او خيشت دی ښه په وينو وينو اوښکو

زه نن ځان احساسومه په نړۍ کې
له تر ټولو يو بې وسه او بې کسه
ته وا خوله ،سترګې، لاسونه پښې مې نشته
ناهيلي مې رابهيږي له نفسه

زه نن ناست يم د تودې ژړا په غيږ کې
ايينه د تير زمان مې پر ته مخ ته
پکې وينمه خيره مې د مورجانې
په زړګي خورم د دردونو لښته سخته

بختور دي هغه څوک چې لري میندې
ورکوي مبارکي په مینه مینه
او خورېې میندې یې هم خپل اولادونه
نازوي او ښکلوي په مینه مینه

نو زه هم د مور سپیڅلي لوړ مقام ته
ورکوم مبارکي د مور د ورځې
دا نړۍ څه چې جنت کې دې ژوندۍ وي
سوله مخې خپلو اکي د مور د ورځې

۲۴ غبرګولی ۱۳۸۸
کابل نوا راډیو
د مور ورځ

کلي

هره خبره دې
د کایناتو د ښکلا د دروازې
رڼه کلي ښکاریده
خو اوس جوته شو چې
هره خبره دې رڼه کلي ده
مګر خلاصيږي پرې د شنو دروغو
د توربخونی نړۍ زیږه او کچه دراوزه

۹ کب ۱۳۸۸
کابل نوا راډيو

شاعر او تیږه

شاعر : نوم دې مېینه د انسان په شان ته ګورې تیږې !
نن دې را سپړم راز کوو خبرې نورې تیږې !

تیږه : شاعره ! خپله ورکه بل ځای چیرې ولټوه
خپلو پوښتنو ته ځواب ما سره مه لټوه

شاعر :تیرې ! قربان دې شم ما دوست وګڼه حال وو وایه
ستا په څیره کې داسې بل ډول تاثیر راشین دی
ستا له خبرو نه سرې سرې سلګۍ وریږي
ستا د اواز په رپیدونکې تار کې ویر راشین دی
ګرانې ! د ستا په سوزیدلي تپي تپي رنګ کې
د یوې غوڅې مینې دوه پرکه تصویر راشین دی
اخ په تا د کومو ستمګرو لاسو سیوری شوی؟
په هر یو رګ رګ کې دې خاپ خاپ د یو تیر راشین دی

تیره ! شاعره ! اوس چې مې راسپړې راته غوږ ونیسه
مونږ و سل ګونه کاله وړاندې دوه خواره مینان
جانان زلمی و او زه هم ومه ښه چته پیغله
مونږ د یو کلي یو ګاونډ د یو کاله مینان
مونږه په زړونو کې د یو بل سره ژوند تیراوه
مونږ د فطرت په پسرلي کې وو راشنه مینان

مونږه حیا لکه سینګار لکه ایمان بلله
مونږ د یاغي محیط په خوله کې پښتانه مینان

شاعر: د ژړغوني غږ بلا دې واخلم وایه کنه
د درد د پاڼو د هر لفظ مانا راښایه کنه

تیږه ! شاعره ! پوی نه شوو چې څه ټکه راولویدله؟
زه او جانان یو څو شیبې په لار کې ودریدو
غوښتل مو یو بل ته د زړو په ژبو وغږیږو
د یو زرین جهان په سره ګلزار کې ودریدو
خو یو ناڅاپه یو مرګونی غږ مو غوږ ته راغی
وې یې هغوی ګورې د سري بې شرمۍ اور شویدي
دغو بې شرمو خو زمونږه پښتو سپکه کړله
راځئ چې ویې وژنو دا دوه کسان تور شویدي
مونږ پوهیدو چې زمونږ ترونه او زمونږ پلرونه
دلته د یو بل سره ژوند کړي د تربرونو په څیر
مونږ پوهیدو چې زمونږ مرګ به په بوړي ټوپک وي
مونږ به په ډزو کړي سوري د غلبیلونو په څیر

جانان ویل چې ګراني ! نوره کلیمه تیروه
راځه چې پښې سپکې کړو بله چاره پاتې نه ده
توکل په خدای یا به مو وژني یا به ځان خلاصوو
همدا دوې لارې دي او بله لاره پاتې نه ده
مونږه په منډو شو د شنو کروندو شنه لمن کې
مونږه د غره په لور د تیښتې لاره ونیوله
راپسې چیغه شوه له کلي ښه په شور او ځوږ کې
د هوډ په لاس مو د توکل هینداره ونیوله
شاعره ! مونږه چې رانیغ شوو په دې خړې غونډې
زړونه مو خولو ته راختلي وو مزل نه کیده
هر څو که مونږ په چټکتیا د ځوانۍ زور اچوو
پښې او لاسونه مو بې دمه وو څه چل نه کیده
بس د اوږدو اوږدو ټوپکو د خولو ننبه شولو
جانان مې څو ډزه په ګل ګل بدن ولګیده
زما هم سر نه چرمداره لوپټه وښویده

د درد په غشو مې د هيلو چمن ولګيدو
جانان په وينه وينه خولې کې راته وويل چې
ګرانې !قربان دې شم زه مرمه خو ته ځان خلاصوه
دا ظالمان به دې په کاڼو باندې ساه وکاږي
له دې تورلاسو نه ګلاب ګلاب ګريوان خلاصوه
غوښتل مې وو ايم جانانه له تا سل ځله ځار
خو نامعلوم لاس د يار خولې نه سلګۍ وشلوله
زه هکه پکه شوم د ځان له واکه ووتمه
اسماني ټکې مو د زړونو لړۍ وشلوله
بس ما په غيږه کې جانان ړنګ بنګ راوړلو
خدای ته مې سوال وکړو چې خدايه !ته مو وينې خدايه !
ما ژوندۍ تيږه کړه چې ذکر ترقيامته وکړم
په مينه مينه د جانان د پاکې مينې خدايه !
زه خالق تيږه کړم دې وخت کې زورور د کلي
راغلل شهيد جانان يې څو ډبرې نور وويشتو
بيا يې زما په خوا کې څير جانان ته وکيندلو
د يو سپيڅلي عشق تندی يې په پيغور وويشتو

شاعر: تیرې ! بخښنه غواړم خاص یوه پوښتنه کوم
دا زه منم تاسو ضمیر ته ازادي ورکړې
خو اوس د نور په کرشمو کې یو بل وینی کنه؟
تاسو خو مینه کې سپیڅلې قربانې ورکړې

تیره: شاعره !ووایم که نه وایم خو وبه وایم
رب دی د پاکو او سپیڅلو زړونو تل ملګری
مونږه په مینه کې ښه لویه مرتبه ګټلې
شکر خالق دوباره راکړو ماته خپل ملګری
نو ته پوهیږې ؟ چې مونږ څومره بختور خلک یو ؟
مونږه یو خوږ سپیڅلی ژوند د ژوند په مړینه کوو
شپه چې پخه شي یار له خاورو زه له تیرې ووزم
بس ټوله شپه د یو او بل په غیږې کې مینه کوو

۹ غبرګولی ۱۳۸۵
لوګر د سنځل ګل مشاعره

مونږه د مینې اوښکلا قانون ته ژمن خلک یو
زمونږه کار د ګل هینداروـ نه د ګرد مینځل دي
هسې خیالونه په لفظونو کې پېیل هم نه دي
شعر د تنهاکو په اوبو باندې د درد مینځل دي

چې لمبوي يې هر نظر په زهرجنو کتو
د کوم طبيب په مخکې واچوو د درد لاسونه ؟
بدرنګوي چې د ګلپاڼو د پېغلوټو څنې
خدايه په غشو د باران وله د ګرد لاسونه

٭٭٭

د اوښکو زړه مې د ګریوان د ريښو لپو کې اوس
د اميد ترخ کې په سلګو کوي جانان ته دعا
بلا دې واخلمه سپوږمۍ ستورو ته ووايه چې
په نوراني شونډو وکړي افغانستان ته دعا

پرې خوره به شي د شنه فصل قالینه
نه ده دا چې مو د فکر کڅ ویجاړ دی
ځوک دي نه کا د پښتو د ورکې هڅه
ددې ژبې تر شا لوی ولس ولاړ دی

***

یاد مو د بې غورو په نوم نکړې پام لمرمخیه !
مونږ کړې مرګوني وخت کې هم هڅه تر ګله ده
تلو چې یار له ځنو نه یې سور ګلاب راولویدو
دغه خاطره نه ده د سره اجل منګوله ده

سپین ګلابونه یې دسترګو له درو بهیږي
بیا دجانان د احساساتو پسرلی یاغی دی
بس چې مې ووینې راغاړې وزې زه څه ملامت؟
زه په خدای ډیره ګذاره کوم خو دی یاغي دی

***

د زړګیو دښتې تږې درته ناستې
د لمدو څڅو بارانه چرته لاړې؟
د اختر شپه ده یوازې زه او زړه یو
یادوو دې ډیر جانانه چرته لاړې؟

ستر ګې د جانان زما په لیدو په ځان کې ورکې شي
څو مره لېونۍ دي په ځوانۍ کې زړښت غواړي
سوې مو سینې د ارمانونو په سکروټو دي
دا للمې د څڅو له اسمان نه اوربښت غواړي

***

ای ! په بسملو ارادو به منزل څه وګټو ؟
د ژوند په دښته مو د هر مزل اغاز رنځور دی
اوس مو تودې سندرې رپي لکه جال د غمې
په دې ماحول کې حقیقت مړ دی مجاز رنځور دی

د ازمېښت لاره مې ونيوه بخښنه غواړم
دروازه څوک خلاصوي؟ شپې نه پېژندونکي غږ ته
د زمانو د اداګانو غلامي به وکړې
که مخامخ شوې د حسينو قتلېدونکي غږ ته

***

نا څاپي راباندې ولې راخوره شوې
د تازه خيال ډېوګۍ دې رانه مړه کړه
کج بانه بې د نظر ادا ته تم دي
بختور دي پوهنتون کې کوې زده کړه

وخت به وي ها غر نه دی !؟ سردار به د سپرلیو وي
بیا به یې د پښنو چینو کې هر یو پاچا مخ مینځي
ځه چې ځو زړګیه ! شپه د هغه کره وکړو چې
ناز یې هم پښتون وي په سنګینه حیا مخ مینځي

✲✲✲

چینه مخ یې د موسکا په ګلو رنګ شو ؟
که په زیږ ماز دیګري کې لمر راړنګ شو ؟
ناز یې نه کوي مستي د نظر لاس کې
د هینداري په قالب کې ګلاب زنګ شو.

سره لو پټه دې وينم رپي خو اواز دې نشته
لکه يو څوک کوي د غره لور ته له دښت خبره
جانانه ماته کټه مټه شي ستا غيږه رایاد
وریځې چې پیڅو کې راتاوکړي د اورښت خبره

✲✲✲

د خوښۍ پولې نه يو څو جهانه هاغې خوا ته
لکه اونیز مړی کوږ پروت پښو دا اجل کې يمه
زما او خندا ترمنځه لوی غر د ژړا پروت دی
په دې ګمان مه شي چې شوم دې په محفل کې يمه

ګله !قربان زړه د شاعر مه وژنه
هنر چې مړ شي زمانې مړې شي
معما د ددرد دې راسپړه جلانه !
زر شه چې ګرمې تلوسې مړې شي

✲✲✲

لږ خو مې جانانه د نظر په لور درواړوه.
مینځم د ګلاب کنډول کې مینه په خوږو اوبو
خیردی که ښایست دې د ناز سیوري ته نسکور کړمه
ګرانې ! خلک تل لمبوي مړي په تودو اوبو

جهالت په وحشيانه لاره روان کړې
لا غرق نه يې له دې نوره به غرق څه وي؟
د کنځلو په بدل چې کنځل درکړم
نو زما او ستا ترمنځه به فرق څه وي؟

* * *

اوس مې نيولې د اغزنې مينې لار جانانه
لکه لمر ګرځم کړۍ ورځ په يو مدار جانانه
د ليونۍ خندا نعمت راباندې مه بندوه
پړمونږ مدام کوه دداسې تورې وار جانانه !

څه ثبوت د سوال دې نننی انکار ته وړاندې کړم؟
هی افسوس جانانه چې پرون خبرې نه کوي
کوم جادوګر ناز د محبت له سیمې ویستو؟
ګل جانان مې اوس په ټیلفون خبرې نه کوي

✲✲✲

څه که زه او ته نن یو بل نه پردي یو
په دنیا د محبت کې خو ژوندي یو
کاینات دې ښکلا بل چا ته پیرزو کړي
مونږ د خپل وجود تر شا شنه پسرلي یو

ته چې راته وخاندې زما هم مینه ځوانه شي
بریښ کوي ضرور ستر ګې چې لمر خوا ته کاته وشي
خیر دی زه خو مړ صحیي خو ته جانانه پام کوه
هسې نه څه چارې دې په تکه سپینه خوله وشي.

***

هسې دې کلي ته راپېښ شوم اړول خو مې نه
دا چل چلند د میلمنو سره څوک ښه نه ګڼي
ډز که کوې نو د ټټر پر سر مې ګل ایښی دی
مرور توب د پښتنو سره څوک ښه نه ګڼي

چې د څوانۍ زور یې اوبه شي رنګ شېبې ترې یوسي
دلیوني حسن خاوند به ځان ته هله پام شي
هغه چې ځان سینګاروي د لمر رڼا ته مدام
زما رېښې رېښې ګرېوان ته به یې کله پام شي

***

ټس ووهي چاود شي پر هار لوند شي په سپینو وینو
داسې څوک نشته چې مو کړي ټکور ټکور تناکې
ساده پیغلوټې د ډوډۍ د پخولو شوق کې
په ځان پوه نشوه ترینه څڼې کړې تنور تناکې

سره تو ته له سرترم په رنګ يې د تربور غوارم
لاندې له سالو يې دريابو نه د سرور غوارم
د نګ سر مې نسکور په سجده يو خدای ته او نور جلان
مست پښتني خوی کې پښتني هوډ او غرور غوارم

* * *

په حسين ولس مې داسې مرګی سور دی
لکه ګډ چې په بې موره وريو پړانګ وي
د دې ښار بادار مثال هم داسې دی چې
يو ملنګ يوه خورجينه يو يې ډانګ وي

خدايزده چې کوم شک مو محبت کې د روغ وکړل؟
اوس زما او ستا ترمنځه ټول حقايق ماته خوري
ګوره له شاعر نه په هر خيال شننه مه غواړه
شعر خو بې مفهومه کيف دی کيف کې منطق ماته خوري

✲✲✲

دغه مينه ناک دور کې ځومره تنده تنده ده؟
زه مرمه په ګل پسې او ګل مري په بل ګل پسې
خير دی که مې هيلې بدرګه ستا د ښکلا شولې
اړوي لمنې کوچۍ پيغلې په بخمل پسې

خدايه نور راکړه زورور فکرونه
سر ته مو راوله د سر فکرونه
د محبت په تارو کلک وتړه
د بر کابل د لر خيبر فکرونه

* * *

ستا د قدم د غبار رنګ پسې مو هم جانانه !
د ريګ روان غوندې د دوارو سترګو تور ښويږي
هر ما سخوتن په هغه کور پسې چې ته پکې يې
يقين دې وشه زمونږ د کاڼو ختو کور ښويږي.

جانانه رحم ته اور واچوه د ظلم په لاس
ښایست چې کانی شي شاعر ته په هنر کې پټ شي
چې مې له مینې پټوې سترګې اشنا حق لرې
ستوري چې خوب کوي د وریځې په څادر کې پټ شي

***

اینې ته مې د زړه دوخت انصاف نه
خاص را پاتې دیو تک تور کاڼي وارشو
سندریزو سترګو چېرته رانه ولاړئ؟
تخیل مې د رباب شکېدلی تارشو

ګام ګام ته یې د نوې ښکلا ور پرانیستل کیږي
ژوندون چې مینه ناک شي د نفرت له نړۍ ووزي
اشنا تنګ نظري کول ښه کار نه دی را ړنګ شه
انسان باید په ژوند کې د خپل تن له کړۍ ووزي

***

پاچا یې هم په توره د خپل زور ماتوی نشي
خبره چې ولاړه په دلیل او په منطق وي
جلان څه ګرم چې ټوله شاعري یې مینه مینه
انسان باید په ژوند کې خپل مسلک لره صادق وي

مننې

له ګران دوست او ځوان شاعر هارون پرهر څخه په مینه مننه کوم چې د دې کتاب د چاپ لګښت یې په غاړه واخیست له خپل فر هنګ او له خپلې خوږې ژبې سره یې مینه همداسې تانده غواړم. د هیواد د تکړه لیکوال محمدنبي تدبیر څخه زیاته مننه چې د دې کتاب اوډون یې وکړ، د چاپ په اړه یې نېکې مشورې راکړې او د قدرمن دوست کفایت الله جان څخه ډېره مننه چې د هېندارو درې پشتي یې جوړه کړه

په درنښت

جلان